

ne honore. Vñ & causam nominationis adiecit, dicēs: [Trāslata est gloria de Israel. Hoc est, ipsa honorabilis res, scilicet arca vel gloriatio Israelis, extincta est, ablata sibi tā sancta re. Et eadem verba p̄tulit ex parte mariti sui defūcti & fratris illius, q̄ si vixissent, meritō dixissent hęc verba.

¶ Spiritualis pertractatio eiusdem capituli quarti.

Arti. X.

Per Philistæos, qui interperantur, potione cadentes, intelligunt̄ inuisibiles inimici, cui etiā homines impij, vitiorum superfluitate inebriati, qui inuident iustis, & contra eos incunt p̄gnam tentationis, aut corporalis afflictionis, seu persecutionis, à quibus fideles propter sua peccata s̄p̄e vincuntur in agris, i. in latitudine viæ ad perditionem ducentis. ¶ Præterea per Israelitas, de sua ruina mirantes, atq; pro sua subuentione arcam domini afferentes, intelliguntur Christiani, qui instante tribulatione quacunq; seu pestilentia, circumferunt Sacramentum atq; reliquias, non tamen emendant suam conuersationē & mores: ideo propter sua demerita nō iuuantur, imò interdum gratiori peste cæduntur, & hoc iustissimo dei iudicio, qui cordiū videns arcana, scit illos pro euasione & cessatione periculorum corporaliū deprecari, nō ex recta radice, hoc est, non ex charitate, neq; sincera intentione, sed ex amore carnali, quo diligunt vitā præsentem ac prospera eius. Sicq; oratio eorū fit in peccatū, & indignationē, puocat deitatis, quoniam importunē & indiscrete orant pro his rebus, de quibus ignorant, an salutem eorū expendant: & ea quæ deus requirit ab eis, & de necessitate sunt salutis, omittunt: quod totum præpostitū est, & verē cōtrariū æquitati. Quemadmodū etiam ex clamore Israelitarū fuerunt Philistæi perterriti, sic demones ex cantu & pulsu, ex sacris & sacramētis ecclesiæ solent arceri & formidare: nihilominus vitiosam Ecclesiasticorū vitam cernētes, qui neti ore laudātes, cor suū longē ab ipso auertunt, hortantur se inuicē ad impugnandū fideles, præcipue clerū, ex quibus heu proferunt quotidie millia multa, quos ad diuersa & graua ducunt peccata. ¶ Præterea, per hoc quod Hebræi arcam suam & gloriam, ac tabulas testamenti, continententes decalogū, amiserunt, figuratū censet, q̄ exigentibus suis sceleribus, præsertim in Christi commissis, priuandi erant omni gloria legis suę, sapientia spirituali & scientia salutari, & q̄ ipsa lex, quantum ad p̄cepta moralia, cū libris prophetarū ac psalmis transferenda fuit ad Gentiles: quo factō, defecit sacerdotiū ac pontificiū ludæorū. Quod item p̄figurabatur per subitam mortē Heli pontificis, filiorūq; eius sacerdotum. Interius quoq; synagoga, per mortem nurus præfatæ, designabatur: quæ tñ inireundo peperit filium, quia reliquię ex synagoga saluatæ sunt, sicut per Hieremiam deus prædixit: Cōgregabo vos vnum de ciuitate, & duos de cognatione. ¶ Postremō pensandum, quod Heli & nurus eius qui vituperantur, tantū de arcæ cōp̄rahensione tristati sunt, quod subito expirauerunt, quod cōstat, quod reprehendendi sunt Christiani quāmplurimi, qui de captione sancti sepulchri, & vastatione totius sanctæ terræ, & sacratissimorū locorū prophanatiōe, parua aut nulla afficiunt molestitia. Rursus, de corporali Israelitarū occisione vlulauerunt habitantes in Silo: sed de quotidiana peccantiū morte sp̄uali in anima, & de æterna pereuntiū cōdemnatione, & præsertim de tam multiplici ac enormi dei in honoratione & offensione omni penē momento, vix est qui lachrymā fundat. Vbi spiritualis dilectiō? vbi zelus diuini honoris? Et tñ propter has causas, semp̄ causa est & ratio copiosa p̄legendi omni veraciter Christi fidei, vt sanctus ait Basilius.

Psal. 108.

Esaie 29.
Matth. 15.
Marc. 7.

Rom. 11.
Hierc. 23.

¶ Expositio capituli quinti: Philistijm autem tulerunt arcam dei. Arti. XI.

Basilius

Modò describitur, qualiter Philistæi propter arcā plagati sunt, hoc est, propter scelera quæ cōmiserunt in deum, & circa ipsius arcam. [Philistijm aut tulerunt arcam dei, & absp̄tauerunt eam à lapide adiutorij in Azotum.] quæ fuit vna quinq; principium vrbium terræ eorum, & fortē primò occurrit eis in reditu, ideo primò in eam tulerunt arcam. [Tuleruntq; Philistijm arcam dei, & intulerunt eam in templum Dagon:] ad reuerentiam Dagon dei sui, ascribentes ei victoriam suam, & statuerunt eam iuxta Dagon. [Tanquam trophæum, i. spoliū victoriæ. Cumq; surrexissent diluculo Azotij altero die,] vt præ solito Dagon deum suum honorarent, cuius virtute arbitrabantur se tantum sortitos triumphum, ecce Dagon iacebat pronus in terra ante arcam domini. [Tanquam eam adorans, vt Iosephus scribit, quod deus omnipotens fecit, ad reprimendum Philistinorum audaciam atq; blasphemiam, dicentium se arcam cepisse virtute Dagon: cuius oppositum patuit per hoc, quod Dagon iacuit sic prostratus ante arcam. [Et tulerunt] hoc est, acceperunt, [Dagon] sacerdotes ipsius, & restituerunt eum in locum suum:] erubescētes de dei sui tanta deiectione, & manē ac clam restituerunt eum, ne communitas hoc ipsum perciperet. [Rursumq; manē die altero surgentes, inuenerūt Dagon iacentem super faciem suam in terra coram arca domini:] Qualiter verum est hoc, cūm pronus subiungatur: [Caput aut Dagon & duæ palmæ manuū eius, abscessæ erant sup limen?] caput ergo & facies erant iam separate à corpore Dagon, non itaq; iacuit super faciem suam. Respōdetur, q̄ Dagon iacuit super faciem suā, i. super inferiorem superficiem suā, ac si vultū habuisset terræ hærentē: sed & caput iacuit, versā in terram faciem eius. Et in his deus euidentiū demonstrauit

Iose. lib. 6.
aut. iu. ca. 1.

P omni.